

Arrest

nr. 101 970 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Aalst, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zweedse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Aalst van 13 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. MELKEBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris H. VAN DE PERRE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 augustus 2012, in haar hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De burgemeester van de stad Aalst nam op 13 december 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13/08/2012 werd ingediend door:

Naam & voorna(a)m(en) : [S. N. S.]
Nationaliteit : Zweden
[...]

om de volgende reden geweigerd :

[X] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie : Betrokkene legde geen werkgeversattest voor overeenkomstig haar aanvraag tot inschrijving als werknemer (art. 50, §2,1°). Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien zij geen enkel bewijs ter staving van haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (art. 50, §2,3°)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Dit is de bestreden beslissing."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Dit stuk, waarin verzoekster de oorspronkelijk aangevoerde middelen die zij nog wenste te behouden alsmede haar reactie op de nota met opmerkingen vermocht op te nemen, dient door de Raad te worden aangewend als basis om een beslissing te nemen (*Parl. St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7*).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft volgende toelichting:

"Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

Al. 1 "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Al. 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoekster en haar kinderen hebben een stabiele leefsituatie uitgebouwd. De kinderen gaan op regelmatige tijdstippen naar school en verzoekster heeft bovendien een vaste job.

Verzoekster wil financieel zelf instaan voor haar gezin, zij heeft een vaste job en is op zoek naar bijkomende tewerkstelling.

Het is inderdaad de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. De Staat is dan ook gerechtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen. De voorwaarden waar verzoekster diende aan te voldoen worden opgesomd in artikel 50, §2, 1° en 3° van het K.B. van 8 oktober 1981.

Als werkneemster diende verzoekster binnen de drie maanden een verklaring van indienstneming of tewerkstelling over te maken. Als werkzoekende volstond een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven en het bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.

Verzoekster stelt dat zij zich heeft aangeboden met de vereiste documenten aan de loketten van de Stad Aalst. Er werd haar echter gezegd dat enkel een arbeidscontract volstond.

Dit herhaalt verweerder bovendien in haar nota dd. 24 januari 2013:

“Mevrouw [S.] werd gesommeerd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 12 november 2012, de volgende documenten over te leggen; arbeidscontract van onbepaalde duur en drie loonfiches.”

Nochtans deed verzoekster een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in de hoedanigheid van werknemer in loondienst of werkzoekende. Overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het K.B. van 8 oktober 1981 volstonden aldus de inschrijvingsbewijzen bij de verschillende interimbureaus en een bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.

Bij het vaststellen van deze reële kans kan rekening gehouden worden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, bijvoorbeeld behaalde diploma's, gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, duur werkloosheid, etc.

Dat er een reële kans was dat zij zou worden aangenomen, blijkt uit het feit dat verzoekster 6 talen machtig is. Ondertussen volgt zij tevens Nederlandse les. Bovendien is zij in de periode 2000-2011 steeds werkzaam geweest.

Het is dan ook volstrekt onlogisch dat verzoekster deze stukken niet zou willen neerleggen bij de stadsdiensten. Het betreft hier immers haar verblijfsrecht in België en dus een toekomst voor haar en haar kinderen.

Op het moment dat verzoekster zich aanbood bij de stadsdiensten met het bewijs van haar inschrijving bij de interimbureaus CIPROC, VDAB en Actiris, diende deze te worden aangenomen en te worden gevoegd bij het dossier van verzoekster.”

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoekster met haar beschouwingen niet aantoont dat er in casu kan worden gesproken van een inmenging door verweerder in haar privé-, gezins- of familielevens. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat zij enig gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Zij verwijst enkel naar het feit dat zij vergezeld is van haar twee minderjarige dochters, doch er blijkt geenszins dat deze kinderen over enig autonoom verblijfsrecht in België beschikken en dat de bestreden beslissing er derhalve toe zal leiden dat zij van deze kinderen wordt gescheiden. Het gegeven dat verzoeksters aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving wordt afgewezen laat dan ook niet toe te besluiten dat enig bestaand gezinsleven in België in het gedrang komt. Daarenboven moet worden gesteld dat ook geenszins blijkt dat verzoekster enkel in België gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. In zoverre verzoekster opmerkt dat haar kinderen ondertussen in België naar school gaan moet worden geduid dat niet blijkt dat deze kinderen hun scholing in hun thuisland niet zouden kunnen verderzetten. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoekster kan daarnaast niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder door geen rekening te houden met haar tewerkstelling artikel 8 van het EVRM heeft geschonden, nu zij geen tewerkstelling aantoonde vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Haar betoog dat zij later alsnog een arbeidsbetrekking vond doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Verweerder kon immers geen rekening houden met latere gebeurtenissen en de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeksters bewering dat zij verweerder op de hoogte stelde van het feit dat zij werk zocht en dat zij een reële kans maakte om te worden aangesteld blijft voorts ongestaafd.

Tevens moet worden geduid dat de bestreden beslissing geen belemmering vormt voor verzoekster om een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te dienen en dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) naast zich neer te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.1. In haar synthesesmemorie voert verzoekster in een tweede middel de schending aan van artikel 14.4 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

3.2.2. Dit middel was evenwel niet opgenomen in het initieel door verzoekster ingediende verzoekschrift en de synthesesmemorie kan niet worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesesmemorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, *“zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl. St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesesmemorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3.1 en 28.E van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag)

Haar betoog luidt als volgt:

“Art. 3 Al. 1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind stelt dat:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Art. 28, E. van dit verdrag stelt:

“De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

E. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.”

Door deze beslissing om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 13 januari 2013, kunnen deze kinderen niet langer gebruik maken van het recht dat hen door dit artikel wordt toegekend.

Wanneer het gezin effectief het land moet verlaten, kunnen de kinderen ook niet verder school lopen in België. Verzoekster dient dan een nieuwe verblijfplaats te zoeken, een nieuwe woning, een nieuwe school,... De kinderen volgen momenteel lager onderwijs en zullen enkele essentiële weken van school missen.

Het is dus bijna zeker dat de kinderen hun jaar zullen moeten dubbelen, dit naar aanleiding van een beslissing die onterecht werd genomen.”

3.3.2. Daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kinderen werd ingesteld (RvS 9

november 1994, nr. 50.131), moet worden benadrukt dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Het derde middel is onontvankelijk.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij geeft volgende uiteenzetting:

“De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Verzoekster bood zich aan bij de stadsdiensten met haar inschrijving bij verschillende interimbureaus, nl. CIPROC, VDAB en Actiris. Dit zou echter onvoldoende zijn, zij had drie maanden om effectief een job te vinden.

Zie: stuk 9-13

Dit wordt tevens herhaald in de nota van verweerster dd. 24 januari 2013:

“Mevrouw [S.] werd gesommeerd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 12 november 2012, de volgende documenten over te leggen: arbeidscontract van onbepaalde duur en drie loonfiches.”

Verweerster weigerde uiteindelijk de vraag voor een verklaring van inschrijving op 13 december 2012 en dit om volgende redenen:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie: Betrokkene legde geen werkgeversattest voor overeenkomstig haar aanvraag tot inschrijving als werknemer (art. 50, §2, 1 °). Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien zij geen enkel bewijs ter staving van haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (art. 50, §2, 3°).”

Verzoekster kan wel degelijk bewijzen voorleggen zoals voorzien in artikel 50, §2, 1° van het K.B. van 8 augustus 1981. Verzoekster bood zich aan bij de stadsdiensten te Aalst met haar inschrijvingen bij de interimbureaus CIPROC, VDAB en Actiris.

Verzoekster beschikt ondertussen over een arbeidscontract dd. 1 januari 2013, ingaande op dezelfde datum en met een vaste duurtijd, waarvan het einde voorzien is op 30 november 2013.

Zie: stuk 8

Voorafgaand aan deze tewerkstelling heeft verzoekster echter uitvoerig gesolliciteerd en was zij ingeschreven bij verschillende interimbureaus.

Zij kan dan ook bewijzen voorleggen overeenkomstig artikel 50, §2, 3°, a) van het K.B. van 8 augustus 1981.

Verzoekster was op 24 en 26 april 2012 aanwezig in het ‘Centre d’impulsion socioprofessionnel et culturel’ (verder afgekort als CIPROC) in het kader van haar inschrijving voor een actieve zoektocht naar werk.

Zie: stuk 9

Zij sloot op 7 mei 2012 een tijdelijk contract met CIPROC met het oog op persoonlijke begeleiding in haar zoektocht naar werk.

Zie: stuk 10

Verzoekster ging eveneens op 5 en 10 mei langs bij CIPROC in het kader van haar zoektocht naar werk.

Zie: stuk 11

Hier bleef het echter niet bij. Verzoekster liet zich ook inschrijven bij de VDAB op 17 september 2012, bij Actiris eveneens op 17 september 2012 en bij tempo-team op 25 oktober 2012.

Zie: stuk 12 t.e.m. 14

Men kan dus niet ernstig stellen dat verzoekster niet actief op zoek ging naar werk. Wanneer men hier nog aan zou twijfelen, kan verzoekster tientallen sollicitatiebrieven voorleggen.

Verzoekster kan al 5 sollicitatiebrieven voorleggen die zij heeft opgesteld in samenwerking met het CIPROC, respectievelijk verstuurd op 17 april, 23 april, 3 mei, 21 mei, 14 juni 2012. Zie: stuk 15 t.e.m. 19

Op 30 november 2012 schreef verzoekster zich eveneens in bij het interimkantoor Startpeople.

Zie: stuk 20

Bovendien verstuurde verzoekster in de periode mei - december 2012 een 70-tal sollicitatiebrieven, een aantal daarvan worden gevoegd bij dit verzoekschrift.

Op 3 mei 2012 stuurde verzoekster een sollicitatiebrief aan dhr. [C.], werkzaam bij Hotel-café Pacific, voor de job van receptioniste.

Zie: stuk 21

Op 10 mei 2012 stuurde verzoekster een sollicitatiebrief voor de job van kamermeisje.

Zie: stuk 22

Op 14 juni volgde een sollicitatiebrief gericht aan [R. L.], met het oog op het bekomen van een job als serveuse.

Zie: stuk 23

Op 10 oktober solliciteerde verzoekster naar de job van schoonmaakster bij het bedrijf ISS. Zie: stuk 24

Zo volgden nog verschillende sollicitatiebrieven op o.a. 10 november, 13 november, 14 november, 22 november, 26 november, 27 november, 6 december en 11 december 2012.

Zie: stuk 25-38

Deze sollicitatiebrieven werden steeds vergezeld van het curriculum vitae van verzoekster, alsook van een begeleidende brief.

Zie: stuk 39-40

Verzoekster solliciteerde voor verschillende jobs, in verschillende categorieën, gaande van huishoudster, receptioniste, serveuse, etc. Het is aldus duidelijk dat verzoekster gebrand was om een job te bemachtigen, hetgeen haar ook gelukt is.

Het feit alleen al dat verzoekster werd aangenomen met ingang van 1 januari 2013 toont aan dat zij 'een reële kans maakt om te worden aangesteld'.

Ondergeschikt en louter volledigheidshalve wenst verzoekster er nu al op te wijzen dat het in geen geval gaat om een standaardmail die zij zou verstuurd hebben. Zij gebruikt immers een persoonlijke aanspreking en solliciteert steeds voor een andere job.

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. MAST, A. ALEN en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.)

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg : "de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn. d.i. de beslissing effectief verantwoorden." (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke

motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991- 92, 488; J. IN 'T VELD en N. KOEMAN, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

Verzoekster werd verteld dat de inschrijvingen bij de interimbureaus onvoldoende zouden zijn, niettemin wordt dit als een bewijs voorzien in artikel art. 50, §2, 3° K.B. van 8 augustus 1981. Deze inschrijvingen werden dan ook niet opgenomen in het dossier van de Stad Aalst.

Dit gegeven is aannemelijk gezien de grote hoeveelheid sollicitatiebrieven die verzoekster kan voorleggen. Verzoekster had er alleen maar baat bij om deze te willen meedelen aan de gemeente. De bestreden beslissing is dan ook onwettig."

3.4.2. De Raad kan slechts herhalen dat verzoekster niet aantoonde dat zij de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, heeft neergelegd bij verweerder, zodat niet blijkt dat verweerder verkeerdelijk besloot dat verzoekster geen werkgeversattest en geen bewijs ter staving van haar hoedanigheid van werkzoekende overmaakte.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstructie van haar middel stelt zij het volgende:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerster de verplichting op om haar beslissing op een correcte wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding waarbij alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken in acht moeten genomen worden.

Zoals eerder aangehaald werd de bestreden beslissing gesteund op motieven die niet overeenstemmen met de realiteit. Verzoekster zou geen stukken zoals voorzien in artikel 50 K.B. van 8 augustus 1981 kunnen voorleggen, doch zoals eerder aangehaald stemt dit niet overeen met de realiteit. Dit op zich maakt al een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.5.2. Opnieuw moet worden geduoid dat verzoekster niet bewijst dat zij de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt voor de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen aan verweerder overmaakte, zodat deze er rekening mee kon houden. Het feit dat verzoekster zelf in gebreke bleef om tijdig alle vereiste overtuigingsstukken aan verweerder over te maken toont aan dat zij zelf onzorgvuldig optrad en haar migratieproject niet goed voorbereidde, maar leidt niet tot de conclusie dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskende.

Het vijfde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK